

[Hanne Reintoft.]

ordentlig lidt forpligtede af de indgåede aftaler. Internationale aftaler burde først og fremmest være indgået med det formål at beskytte de små lande og de svageste handelspartnere — ellers er der i hvert fald ingen grund til for os at indgå dem — sikre et stabilt vareudbud til stabile priser og fremme den økonomiske vækst i de lande, der har forpligtet sig til at overholde internationale handelsaftaler. Vi kan derfor med stor vægt henvise til OECD, GATT og Danmarks betalingsbalance, når regeringen stopper for importen af luksusvarer. Vi ved, at betalingsbalanceunderskuddet i høj grad er en følge af udenlandsk tilsidesættelse af de internationale forpligtelser, og Danmark må følgelig foretage handelspolitiske kompensationsindgreb. At fortsætte med nedskæringer af lønmodtagernes forbrug er asocial politik, og man ved, at det altid og hele tiden rammer de uskyldige ofre for landets betalingsbalanceunderskud.

Hvis regeringen med vold og magt vil have kasseoverskud, kan den få det også med vores skatteskala. Aktieselskabsskatten kan forhøjes til en rimeligere sats, hvorved der kan indvindes 400-500 mill. kr. Der er flere partier, der har peget på vores lave aktieselskabsbeskatning, der også i Norden ligger som den laveste. Forsvarsudgifterne kan halveres, hvorved kasseoverskuddet sammen med den nævnte forhøjelse af aktieselskabsskatten giver det samme som i regeringens kalkulationer.

Man kunne også genindføre grundværdistigningsafgiften, og man kunne og burde afskaffe de ekstraordinære afskrivningsregler, selv om jeg nu ser, at de konservative går til valg på at udvide dem. De ekstraordinære afskrivningsregler er asociale og på en fuldstændig urimelig måde til gunst for erhvervslivet, ikke for dets opbygning, men for dets profit. Man kunne forhøje formue- og arveskatten. Man kunne og burde beskatte friaktierne, og man kunne for længst have gennemført en pengeombytning for at inddrage de godt 12.000 mill. kr., der nu unddrages beskatning. Det er alt det, man burde og kunne have gjort, hvis man ærligt havde ment, at man ville skattesvindelen til livs, hvis man ærligt havde ment, at man ville have et retfærdigere beskatningsgrundlag.

Der er altså praktiske muligheder nok for at rette betalingsbalancen op og for at skabe det kasseoverskud, som regeringen ønsker, men som vi mener er unødvendigt og asocialt.

Det er jo ikke første gang, vi forelægger et dokumentarisk materiale som det foreliggende, og jeg vil lige trække en enkelt sammenligning frem. Antallet af indkomster på 1 mill. kr. og derover er i perioden 1970-72 steget med 162 pct. fra 420 til 1.100. Hvis halvdelen af millionærerne fortsætter, som de får lov til nu med den nuværende finansministers ganske klare billigelse, at unddrage sig beskatning, betyder det et tab på mindst 25 mill. kr. i statsskat med den nuværende skala og ca. 45 mill. kr. efter vores skala. Der, hvor vi ønsker beskatningen strammet, er altså ganske klart på de virkelig høje indtægter. Man gav udtryk for uendelig megen moralsk forargelse i Glistrupsagen, en skinforargelse, der lugter langt væk af kynisk spekulation i de uretfærdige skattelove, som man foregiver at være så forarget over.

Vedrørende det tekniske grundlag for tabel 1 og 2 vil jeg ganske kort nævne, at de samlede personlige indkomster i 1972 er beregnet til 117.000 mill. kr. på grundlag af prognoserne for indkomstudviklingen fra 1970-72. Indkomstfordelingen i 1972 er beregnet på et ældre grundlag, idet den nyeste statistik for indkomsternes størrelse stammer helt tilbage fra 1968. Den totale intervalfordeling for indkomststørrelsesgrupper og skatteydergrupper er fordelt som anført i tabel 2. I tabellens to sidste kolonner er det vist, hvordan en retfærdig skatteskala skal se ud, for at staten, hvis den altså vil, kan udskrive næsten 18.000 mill. kr. i samlet statsindkomstskatteprovnu. Lad mig endnu en gang understrege, også i anledning af SFs skatteprogram, der jo desværre i meget høj grad accepterer mosen, at denne moms er en af vore mest asociale beskatningsformer; den burde væk, og der skulle dermed skabes et ganske andet grundlag for debat om udskrivningsprocent. Vi har stillet dette forslag uden resultat, men det må være sagligt korrekt også her i forbindelse med en omlægning af skatteska-laen og udskrivningsprocenten endnu en gang at understrege dette.

Det fremgår af det materiale, jeg har fore-